

MASKINHUSET I GRÄNGESBERG

4 JUNI–17 JULI 2022

FASAD VÄSTER

TIDERNÄ som FÖRÄNDRAS

MARIA BACKMAN

NISSE BERGMAN

KARIN HÄLL

MARGARETA KLINGBERG

OLA NILSSON

AFRANG NORDLÖF MALEKIAN

HANNA SJÖBERG

CRISTIAN QUINTEROS SOTO

KARIN WILLÉN

TEXTER: PAULINA SOKOLOW

DET ÄR BARA TIDERNA SOM FÖRÄNDRAS

Skamlös nakenhet, postindustriellt vemod och dunder är tema på årets konstutställning i Maskinhuset

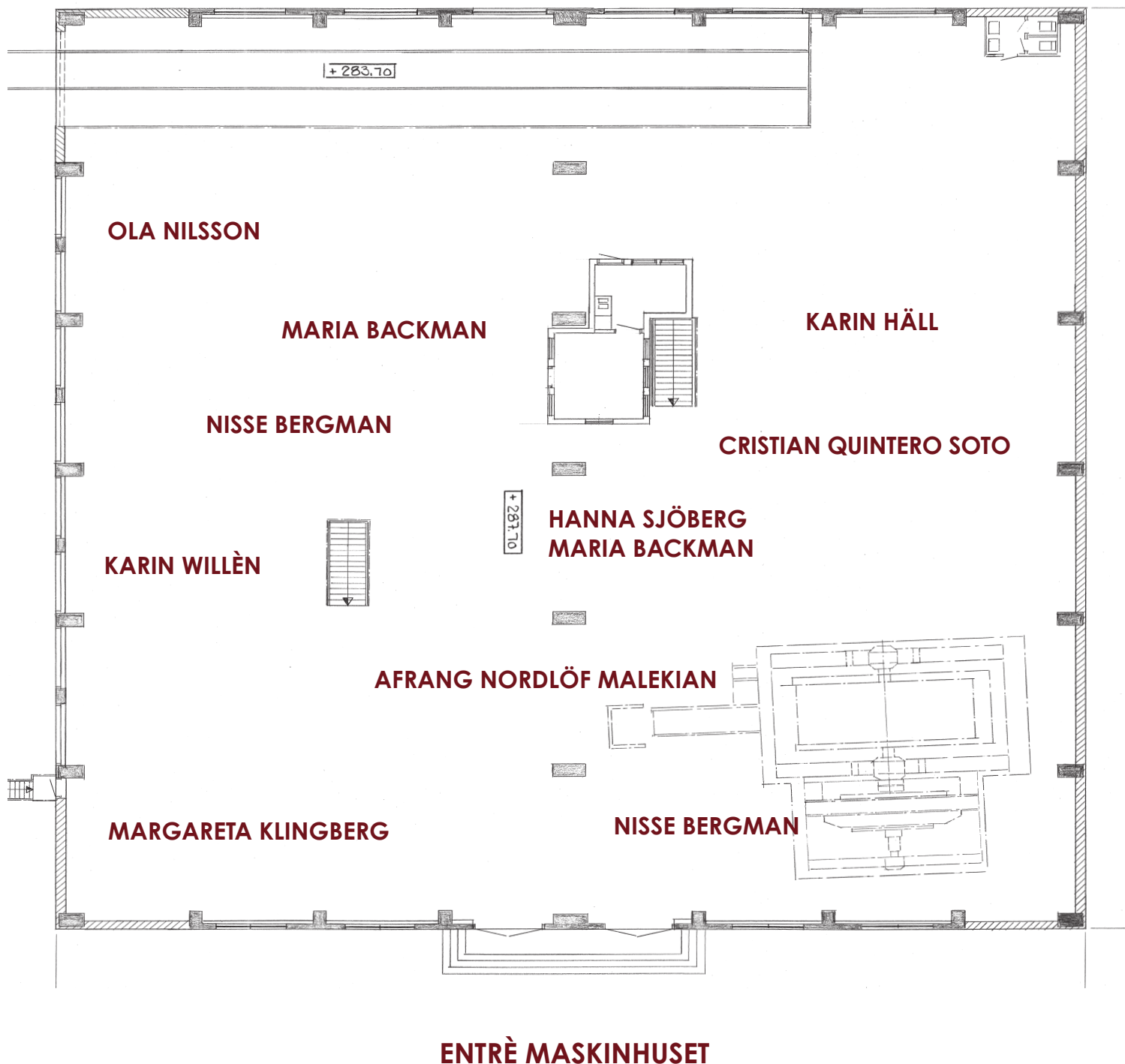
När är det okej att inte ha perfekt kropp, hur kan man vara stolt över en pappa som bidrog till brutaliseringen av skogsbruket och vad minns vi idag av den stora bostadsboomen på sextioalet? Det är några av de teman som tas upp i utställningen Det är bara tiderna som förändras, som öppnar den 4 juni.

Nio konstnärers verk sätter Maskinhusets väggar i vibration och väcker historien till liv. Det är konstnären Maria Backman som tagit initiativ till utställningen, som hon vill ska väcka besökarnas nyfikenhet på deras egna sätt att se och läsa lokalhistoria eller att bara skärpa sinnen.

– Jag vill skapa en utställning där arkitekturen blir medskapare. En påminnelse om hur snabbt Sverige gått från småskalig nybygggaranda till att vara uppslukat av en global ekonomi där lokala sammanhang plötsligt slås sönder och försvinner. Det vi ser omkring oss bär på berättelser som är fantastiska att få syn på, säger Maria Backman, konstnär och curator för utställningen.

Det är bara tiderna som förändras innehåller verk av konstnärer födda på fyrtioalet och fram till nittioalet: Maria Backman, Nisse Bergman, Karin Häll, Margareta Klingberg, Afrang Nordlöf Malekian, Ola Nilsson, Hanna Sjöberg, Cristian Quinteros Soto och Karin Willén. Genom filmer, spegelinstallationer, ljud, skulptur, arkivmaterial och fotografi får besökaren ta del av ett Sverige som inte längre finns, men som format vårt samhälle till vad det är idag, men också reflektera över nya lager och verkligheter som exempelvis rymdinspirerad reklam vars syfte var att glorifiera Shahren av Iran!

Texter: Paulina Sokolow, konstvetare och skribent

VERKSLISTA OCH KARTA

Verkslistan och texter i häftet listas i bokstavsordning på konstnärernas efternamn. I utställningskartan till vänster visas ungefärlig plats för varje konstnärs verk.

Maria Backman

Villa Kirsti och framtidens boende
2022

Nisse Bergman

Brontide
textil, trä, stål, glasspegel
2022

Crypsis
textil, trä, stål, glasspegel
2022

Strokes
textil, trä, stål, glasspegel
2022

You're Touching It With Your Hands
videoloop 15 min
2020

Karin Häll

Duva
papper, akryl, färg
2020

Rapport 2020
tidningar, snören
2020

Växt
självttorkande lera, akryl, färg
2020

Sju
träskor, snören, färg
2020

Hand
jeans, trådteckning
2020

Dykungen
akryl
2020

Margareta Klingberg

Att gå över gränsen
bilder från internationella gränser och
gränsövergångar
foto, bläckstråleutskrift på papper

Att gå över gränsen
bilder från gränsen mellan Makedonien FYROM
och Grekland, 15 november 2015
foto, bläckstråleutskrift på papper
text från tidskriften Hjärnstorm # 125, 2016

Ola Nilsson

Cold rolled steel sheet exposing/ the Whale
oprocessad kallvalsad 1,5 mm stålplåt, Spraymax
Clear Cote Matt, Buttkicker Concert, Buttkicker
power förstärkare BKA 1000-4, mediaspelare
Brightsign HD223, digital ljudfil
Mått: 700 x 2400 x 650 mm
2019

Stubbrötter I - V
bläckstråleutskrift på tidningspapper, pappror,
metallställ, rostskyddsprimer. Mått per enhet:
1640 x 1240 x 650x 650
2022

Afrang Nordlöf Malekian

We Have Never Been Modern
A3 risotryck
2019

Hanna Sjöberg och Maria Backman

I.Förvar. Övergångar
2022

Cristian Quinteros Soto

Badsäsongen - Abisko
video, ljud och doft
2022

Karin Willen

Boreal excursion
film 30 min, arkivbord trämaterial Hållnåshalvön,
plyfa byggmarknad, personaltidningen för skogs-
bolaget Korsnäs AB
2021

Maria Backman

Villa Kirsti

Sextiotalet är framför allt byggboomens årtionde i Sverige. Efterkrigsårens starka tillväxtperiod ledde till en inflyttning till storstäderna och välståndet satte press på makthavarna att höja levnadsstandarden på boendet. Miljonprogrammet lanserades och började förverkligas mot slutet av årtiondet och levde nästan upp till visionen om just en miljon funktionella lägenheter anpassade för framför allt idealfamiljen, mamma, pappa plus två barn. Det stora projektet handlade inte bara om moderna badrum med vattenklosetter och rinnande vatten och kostnadseffektiva byggprocesser, utan om en hel revolution avseende en kvinnors nya vardag som yrkesarbetare. Kvinnor behövdes på arbetsmarknaden samtidigt som vardagssysslorna fortfarande behövde utföras av – kvinnorna.

Utifrån en sparad annons från Expressen vecklar Maria Backman ut en familjehistoria från Smedjebacken, som i sitt specifika sammanhang påverkade hennes uppväxt på djupet. Samtidigt är det en

berättelse från de så kallade rekordåren, om sextiotalets ideal och debatter. Annonsen, daterad 1964, utlyser en bostadstävling och bakom konceptet står den då omsusade och stridbare bostadsjournalisten Olle Bengtzon (1919 – 2009). Tävligen sponsrades av företaget Elementhus och instruktionen var att kora den bästa moderna villan. Maria Backmans mamma, Kirsti lämnade in ett förslag som vann tredjepris. En ära som inte gav någon utdelning i form av pengar, men som kom att hyllas av juryn och förverkligas. Tävligen experter menade att ”Hennes önskebostad är stramt saklig men samtidigt generöst gästvänlig”. I ett reportage från tiden förklarar upphovskvinnan själv idén med den rymliga, fyrkantiga enplansvillan med det platta taket och ljusinsläpp från alla väderstreck. ”Jag älskar ungar, men jag ogillar hushållsarbete”. I det huset växte Maria upp och bodde ifrån 1965 till 2000. Det var ett hus för den unga generationen, medskapad genom hennes mammas erfarenheter och visioner för ett modernt familjeliv med litet

laboratoriekök, öppet vardagsrum samt gillestuga. Ett hus som sedan kunde beställas ur en katalog.

På bilderna ur album, kataloger och tidskrifter syns även familjens inredning bestående av några decenniers olika IKEA-möbler, karmstolar och ryamatör. Inga statusobjekt och på frågan om fru Kirsti ångrar något så svarar hon att hon egentligen inte alls gillar parkett.

Med sin presentation av en enskild händelse ur sitt eget liv, belyser Villa Kirsti samtidigt de stora skiftena i efterkrigstidens Sverige, hur statens sociala ingenjörskonst förenas med kvällstidningarnas guldålder, de kommersiella krafterna inom byggbranschen och kvinnors nya synlighet i ett samhälle som höll fast vid sitt krav på obetalt hushållsarbete. Förskolelagen kom först tio år senare, 1975.

Nisse Bergman

Brontide

Crypsis

Strokes

You're Touching It With Your Hands

På en ställning står en skärm vars ena sidan är täckt med små speglar i ett till synes oregelbundet mönster. Varje skärva har sin egen vinkel i en inledningsvis oförklarlig ordning. Du börjar röra dig runt verket och genast händer det något. Hela ytan dansar och glittrar när reflektionerna tar in rummets händelser och färger. Vid ett givet ögonblick framträder ett motiv: en bergstopp. På en liknande ställning framträder en tupp och på en annan ett abstrakt mönster. Det optiska fenomenet uppstår genom en medveten och noggrann placering av speglarna i förhållande till ett tygstycke i olika färger som hänger i rummet.

Optiska fenomen har intresserat konstnärer åtminstone sedan renässansen med målningar som skulle visa mästarens förmåga att briljera i realism så att åskådaren i bästa fall skulle luras att vilja plocka en immig druva från en silverskål eller torka av en vattendroppe på en bordsyta. Fascinationen över det mänskliga synverktyget och dess begränsningar har förstås också filosofiska implikationer: Om vi kan bli lurade av vår egen syn så här enkelt, vad mer kan ha gått oss förbi? Det här subjektiva

seendet har fått ny aktualitet med anledning av hur stor del många av oss numera till övervägande del använder vårt seende för att läsa av det vi ser på skärmen. Känsla för ljus, transparens, den ”äka färgen” när den förstärks av LED-ljus kan manipuleras enklare än någonsin, trots att vi paradoxalt nog verkar ha tillgång till mer information än någon annan tidigare tidpunkt i historien.

Nisse Bergman har nyligen gått ut masterprogrammet på Konstfack i Stockholm och i ett av sina pågående projekt, *You're Touching It With Your Hands*, (2020) har han använt sig just av filmer han hittat på nätet där fingertoppar rör vid frästa och svarvade metallytor. Ett möte mellan mänsklighetens första verktyg, handen, och industriellt bearbetade ytor, metallobjekt som vi förknippar med high-tech och perfektion, glatta ytor som motstår rost. Ändå finns det inget annat instrument som så subtilt kan känna av ojämnheter som våra händer och fingrar. Miljontals år av evolutionär förfining och kalibrering i nervtrådar, hudlager, temperaturavläsare.

Karin Häll

Duva

I sin essä Att formge en händelse i tidskriften Hjärnstorm reflekterar Karin Häll över symbolers ursprung och funktion. Hon skriver:

Möten med ting som sätter tankar i rörelse finns omkring oss natt som dag. Vare sig vi är fullt vakna, vilar eller sover djupt möter vi dem, dras mot dem, hämtar själva upp dem för att berätta vår historia. Symbolerna kommer inte till oss. Det är vi själva som går och hämtar dem.

Händelsen som utlöst tankarna är när hon inom loppet av ett par dygn stött på tre döda måsar vid olika tidpunkter och platser. Inledningsvis, vid första tillfället, fascinerar hon av mötet med den mäktiga kroppen, dess tyngd och vingbredd. Den vanligaste, knappast beundrade skråniga fågelns närvaro vid stränder och kajer, oftast i större sällskap, hade hon inte väntat sig skulle väcka sådan respekt som den gjorde när den låg ensam på marken och hon kom nära. Nu låg den där som om den ville säga henne något. Olycksbådande eller mer som språkminnen som hennes hjärna självständigt och undermedvetet pekat ut i en viss riktning. Erfarenheten och tankarna som uppstod resulterade i tre fågelskulpturer, varav en blev duvan.

Installationen Duvan består av en fågelskulptur i bemålat papper. Den tjocka vita färgen återkommer på de kringströdda kastrullerna tillsammans med spridda kvistar. Miljön förenar två associativa kännetecken i duvans karaktäristik. Först: dess förmåga och historiska uppdrag som nyhetsförmedlare. Genom att fästa ett ihoprullat papper, kunde meddelanden hemligt, och fågelvägen, förmedlas effektivt och diskret. En duvas hemtamhet och vana att röra sig nära människor gjorde den lättfångad och dess regelbundna vanor gjorde den till ett tämligen pålitligt kommunikationsmedel. För det andra: Det nära förhållandet mellan duvor och människor är också motsägelsefullt eftersom de även för med sig sjukdom, parasiter och att de överallt lämnar efter sig sin vita spillning. Den vita färgen på pappersduvan som återkommer i kastrullen förstärker känslan av vår dubbla relation till duvan, samexistens och aversion.

Kan det vara så att det inte är symbolerna som är tidlösa, utan just vår mänskliga förmåga att genom abstrakta associationer försätta oss i tillstånd av flygande tänkande som hjälper oss att förstå och organisera det som förefaller obegripligt?

Margareta Klingberg

Att gå över gränsen

Putins invasion av Ukraina och det brutala angreppet på civila svepte i ett slag undan en annan människovidrig konflikt, som därmed försvann ur den dagliga nyhetsrapporteringens radar: de irakiska, syriska och turkiska flyktingar som av diktatorn Lukashenka trängts ut ur Belarus mot den polska gränsen, där de behandlades illa, besköts och förnedrades. I våra medvetanden ersatte en gränskonflikt en annan. Eller det är cyniskt att kalla det konflikt, som ju antyder att det skulle röra sig om två jämbördiga krafter som utkämpar en strid. De händelser som pågår vid gränser sker alltid mellan värnlösa, hjälpsökande som av nödvändighet brutit upp och en av statsmakter utposterade milis med uppgift att ”implementera en strikt migrationspolitik”, peka ut en viss grupp människor som oönskade. Det som händer här är onämnbare scener och samtidigt de högst verkliga och konkreta konsekvenserna av upprätthållandet av nationsgränser. Det ena kommer av det andra och de går inte att separera. De förutsätter varandra.

De här i grunden imaginära gränsövergångarna är något som intresserat konstnären och fotografen Margareta Klingberg. I sin serie ”Att gå över gränsen” har hon ställt sig på båda sidor om gräns-

övergångar förknippade med de flyktingvågor som utlöstes efter den arabiska våren. I landskapet kan det röra sig om en avsmalnad flod, en grässlänt, en bergsknalle. En oberörbar helhet. Men för många innebär det skillnaden mellan förföljelse och hoppet om ett bättre liv, eller rentav bara överlevnad.

På ett foto blickar en pojke in rakt mot betraktaren, han kan vara runt åtta år. Trots att hans mössa är långt neddragen över ansiktet syns en vuxen mans allvar ur ögonen. Den stora ryggsäcken borde egentligen bäras av en vuxen och över axeln hänger ännu en välfylld bag med tillhörigheter. Bildtiteln anger tid och plats: Gevgelija, Makedonien, 15 november 2015. En del av den så kallade Balkanrutten, en rutt full av faror och hinder som startar någonstans i Mellanöstern och sedan rör sig från Italien, Kroatien och vidare i det forna Östeuropa. Målet är Tyskland eller Skandinavien, men få kommer fram. Ännu färre kommer att få asyl.

Nästa bild visar en hel familj. Mamman ler ett vackert leende med inåtvänd blick. Vad tänker hon? Att de nu är i säkerhet och att hon gett sina två barn det skydd som varje förälder lever för att kunna ge? Storebror tittar på sina föräldrar, som om han

granskar och värderar deras ansiktsuttryck, väger trovärdigheten i att de ska ge honom och syskonet trygghet och en rolig barndom som de, som alla barn, förtjänar.

I sin text i Hjärnstorm avslutar hon berättelsen om hur hon besökt och återbesökt för henne välbekanta platser som på några få år drastiskt ändrat karaktär:

För egen del hann jag erfara att mitt svenska pass sannolikt är det mest värdefulla jag äger. Utan livsnödvändiga behov välkomnas jag närhelst jag visar upp det. Trots att jag kommer från ett land som, utan att använda taggtråd, rakblad, tårgas eller bygga stängsel, lagstiftat om system för uteslutning och begränsningar i flyktingmigrationens nya tid.

Ola Nilsson

Cold rolled steel sheet exposing/ the Whale

En lufttrumma i stål fastsurrad med spännband på en lastpall bildar en sorts skrymmande, hemmagjort musikinstrument. Ljudskulpturen "Cold rolled steel sheet exposing/ the Whale" är placerad i rummet och utgör med sitt luftiga innanmäte samtidigt ett eget rum i rummet. Ljudet som det här annorlunda slagverket åstadkommer är dundrande metalliskt, som åska. Vad händer med rummet när luften sätts i rörelse och börjar vibrera, hur hör vi? Mer än bara med hörselorganet. Hela det mänskliga höljet blir som sitt eget trumskinn och vi synkroniserar med ljudvågorna.

"Jag använder maskineriet för att ställa frågor om dess egna inneboende kvaliteter. Vad kan den här stålplåten, den här konstruktionen åstadkomma?" berättar konstnären på sin hemsida.

Mycket pekar på att människor, kanske redan före homosapiens-tiden, har involverat musik i sina

liv. Som lugnande nynnande, fasta kompositioner som en grupp kan identifiera och associera med specifika ceremonier och betydelser eller för skönhetsupplevelsen och gemenskapen. I alla händelser borde trumman, med sitt effektiva och suggestiva sätt att frambringa vibrationer som pulsar i takt med hjärtslag, ha varit det första instrumentet. "Cold rolled steel sheet exposing/ the Whale" är en sentida släkting av moderna industriella material, dessutom uppkopplad mot avancerad studioteknik och cybervärlden. Ett av de elektroniska elementen i skulpturen har det lustiga och något förbryllande namnet Buttkicker, rumpsparkare, och går att hitta på specialsajter för spel och musik och dess funktion är inte att skapa ljud, utan att åstadkomma själva lufttrycket, stötvågen som känns, men inte hörs. Det som får kroppen att känna rytmen i luftförtätningarna när de kopplas till basljudet. En förstärkning av rytmens fysiska påverkan.

Afrang Nordlöf Malekian

We Have Never Been Modern

Design: Agga Stage

Med en god portion stillsam humor, friskt lånande ur populärkulturens formgivning och bildspråk, närmar sig Afrang Nordlöf Malekian en historisk händelse som ägde rum den 4 oktober 1957, då Sovjetunionen satte mänsklighetens första artificiella satellit, Sputnik 1, i omloppsbana runt jorden.

Den sensationella tilldragelsen, som följdes av stort intresse av tidens alla medier över hela världen, gav upphov till att företag av alla de slag i sina annonser började att marknadsföra sig med slagkraftiga och fantasifulla bilder med uppenbar koppling till det nya territoriet, universumet som hägrade därute. Så även i den iranska dagstidningen Ettelaat, en av Irans äldsta dagstidningar och den äldsta på persiska. Annonserna bestod av illustrationer av satelliter, raketer och planeter ackompanjerade av typografi som ska associeras till rymden och rymdskapplöningen. Varorna som marknadsfördes var moderna konsumtionsprodukter som däck, skrivmaskiner, bilar, radioapparater och kassettband.

Afrang Nordlöf Malekian har återfunnit annonserna genom att leta upp dem på British Library, London, där Ettelaat finns arkiverad. I verket *We Have Never Been Modern* presenterar han reklamslogansen löpande efter varandra på farsi och med engelsk översättning. Likt en dagstidnings mobilitet kan verket tas hem av besökaren. För varje slogan blir det allt mer tydligt hur rymden används som en annons för att sälja modernitet. En ny skrivmaskin är inte längre bara en ny skrivmaskin, utan ett löfte om en snyggare, smidigare och smartare framtid. Ettelaat var under den här tiden starkt kopplad till Shahan och dennes USA-tillvända doktrin. Att förknippa högteknologiska sjumilasteg ut i det okända universum med konsumism och en västerländsk livsstil med ett modernistiskt bildspråk blev till själva sinnebilden för ett underliggande politiskt ställningstagande mot socialistiska såväl som ultrareligiösa rörelser. I reklamannonserna döljer sig underströmmar av konflikter som kommer att brisera tjugo år senare.

Hanna Sjöberg och Maria Backman

I Förvar/Hemligstämplat

Mitt i rummet bildar sex par byxor en tolvuddig stjärna, ekrarna på ett hjul, eller som timmarna på en klocka. Byxorna är av typen funktionsplagg och färgen har en grön nyans som kan associeras till den militära sfären.

I sitt fleråriga projekt *I Förvar/Hemligstämplat* har konstnärerna Maria Backman och Hanna Sjöberg, drivna av personliga familjehistorier från Karelen och anknytning till Tyskland, riktat sökarljuset mot de platser och orter i Dalarna, Hälsingland, Västmanland och Gästrikland där den svenska regeringen under åren runt andra världskriget etablerade läger dit de lokaliserade och internerade flyktingar. Det var människor som flytt Nazityskland och Stalins Sovjet, men också norrmän på flykt undan ockupationsmakten. De sattes i arbete i läger på platser som Aborrtjärn i Smedjebacken, där det främst bodde ryssar, Krampen i Skinnskatteberg och Lissma i Stockholm. Arbetet i lägren var hårt och bestod bland annat i att bygga vägar under tuf-

fa förhållanden och med få möjligheter att kommunicera med omvärlden. Historien är inte okänd, men saknar pusselbitar. Idag är de allra flesta som kan ha något minne från de här platserna döda, men de såriga spåren och skuggorna lever vidare i det som framstår som idyller med vacker natur, stugområden och skog. För att höra de internerades berättelser måste man lyssna noga, lägga örat mot marken. Rösterna viskar i vinden och den som lyssnar måste också vara beredd på historier som är motsägelsefulla, oförlösta och utan upplösning, de tar tvärt slut.

Skulpturen med de utfyllda byxbenen verkar skrämmande. Inte bara för att underkropparna har lösgjorts från sina anatomiska sammanhang. Som ett vidunder, eller en mutant som rullar fram över jorden för att väcka krigets ande. Nu mullrar det igen. Ljudet från historien har fått resonans i nutiden.

Cristian Quintero Soto

Swimming season Abisko

I sin konst utforskar Cristian Quinteros Soto hur platser där vi är nakna tillsammans skapar förutsättningar för att eliminera och avdramatisera de förväntningar som kroppen utsätts för i andra sammanhang i samhället. Kan sådana rum möjliggöra samtal om kroppen som är frikopplade från de ramar som pressar in oss i ideal och känslor av otillräcklighet och mindervärdighetskänslor?

Tre män och två kvinnor rör sig vid vattenbrynet i ett underskönt fjällandskap. De anländer fullt påklädda och på marken syns snö. Vattnet är öppet och vågorna hörs brytas mot land under det att sällskapet småpratar lugnt samtidigt som de klär av sig alla kläder så när som på mössorna. De kliver i fjällsjön Torneträsk, någon tar ett par simtag, en annan skvätter bara lite vatten på sig och sedan går de upp och klär på sig. Att kalla filmen *Swimming*

season måste vara gjort med en nypa humor:

Torneträsk blir knappast mer än ett par grader varmt, oavsett årstid!

I vanliga fall skulle det vara oväntat och väcka uppseende om en grupp människor klär av sig och är nakna med varandra. Men i vissa rum och sammanhang är det helt socialt accepterat och även avsexualiserat. Sådana platser kan vara i en bastu (en miljö som förekommit i andra sammanhang för konstnären, *Sauna Sessions*), eller som här, en fjällsjö, en romantisk plats förknippad med en naturnära, oskuldsfullt livsstil.

Till filmen tillkommer även en doftmaskin. Vad avger den för dofter och vad frambringar det för associationer?

Karin Willén

Boreal Exkursion

Vi rör oss framåt genom en skog. Träd, rötter, en och annan vitsippa avslöjar årstiden, plötsliga diken, stubbar och stenbumlingar. Det ovana ögat ser ungefär vad som förväntas att se i en skog. Men det man inte vet, det ser man inte. Ett mer vant öga identifierar nygallrad ung skog, markberedda hyggen, granplantering, och äldre sparad skog.

Vartefter vi färdas framåt i landskapet ändrar det karaktär. Inte för att det skiftar i utseende, utan genom berättelserna som rullas upp, bit för bit. Olika mansröster avslöjar skiftande åldrar och marken går från att vara uppdelad i mindre skogsvaktarområden med sagolika namn, övervakade av gubbar som kände till varenda enskild tall, till att sugas upp i allt större koncerner med huvudmän i stora städer långt bort. Människans framfart i skogen intensifieras vartefter efterfrågan på massa rusar. Handens arbete förbyts i allt större maskiner och fordon. Utöver att redogöra för de olika skiftena som skogsbruket gick igenom, kret-

sar rösterna kring en särskild person, Paul Willén, jägmästaren och konstnärens pappa, förvaltare av Korsnäs Marmas skogsinnehav på Hållnäs halvön i Norduppland på 1960-talet.

Historier berättade av dem som arbetade i skogsindustrin då, målar fram en motstridig bild av en stark personlighet med både goda och eventuellt mindre goda sidor. Framför allt kom han med andra idéer och från en annan miljö. Han hade gått högskola och utbildat sig till jägmästare. Uppdraget var att intensifiera plantering och skötsel av växande skog, och själva skördandet av skog, ta ner större arealer på kortare tid. Fram träder en bild av arbetarnas stolthet över yrket, en vilja att visa sig duktiga och duktiga inför de utbildade cheferna som tillhörde en annan sfär. I filmen intervjuas tre som i sin ungdom arbetat som skogsarbetare och de utgår från sin roll som delaktiga i familjeägda lantbruk med egen skog. Men i sprickor som gör sig glimtvis synliga. I filmen anas en dov

underström av vemod inför ett allt mer effektivt och maskintungt skogsbruk.

Invid filmen om konstnärens pappa står ett bord med tidningar. Det är skogsbolaget Korsnäs personaltidning i några nummer från sextiotalet, det årtionde som såg den största och mest drastiska omvälvningen av skogsbruket, med mekanisering och hormonstörande besprutning.

Karin Willéns projekt är på samma gång ett stillsamt porträtt av en pappa, berättat av personer som dottern kan ha känt som barn. Män som pratar om Paul Willén med ömhet och respekt samtidigt som deras röster berättar sin egen historia ur sitt eget perspektiv, från sina liv och professionella roller. Samtidigt utgör Boreal Exkursion en klarsynt uppgörelse med en industri som exploaterat naturen på ett sätt som inte kan benämnas som något annat än brutalt.

DET ÄR BARA TIDERNÄ som FÖRÄNDRAS

MASKINHUSET I GRÄNGESBERG
4 JUNI–17 JULI 2022

MARIA BACKMAN
NISSE BERGMAN
KARIN HÄLL
MARGARETA KLINGBERG
OLA NILSSON
AFRANG NORDLÖF MALEKIAN
HANNA SJÖBERG
CRISTIAN QUINTEROS SOTO
KARIN WILLÉN

ÖPPET: ons-fre kl 12–18, lör-sön kl 11–17
ADRESS: Maskinhuset, Dillners väg 10, Grängesberg

VERNISSAGE: LÖRDAG 4 JUNI 2022 KL 12.00
KONTAKT: 070 266 80 84

Det är bara tiderna som förändras möjliggörs genom att utställande konstnärer bidrar med arbete för att färdigställa verk och producera utställningen.

Utställningen är initierad av kulturföreningen Mindcorporation genom konstnär Maria Backman. Övriga möjliggörare till program och utställning är Region Dalarna, Ludvika kommun och Sveriges konstföreningar.

Kontakt:

Kulturföreningen Mindcorporation, Maria Backman 0702668084

RIKSFÖRBUNDET
SVERIGES K@NSTFÖRENINGAR

